

Un èxit del Pare Aubanell i dos retalls de premsa

«La Nau» del dimarts, 29 de juliol, publicà el següent solt:

«Les conclusions del Centre Cultural de Granollers.»—Al Centre Cultural de Granollers s'estan recollint signatures per elevar a l'Alcalde de la ciutat aquestes conclusions:

Primera: Que l'Ajuntament acordi declarar lesius els acords de 19 de juliol i 4 d'octubre de 1928 en què va acordar la creació de 4.000 títols de Deute Municipal i el plec de condicions per la contractació de l'emprèstit.

Segona: Que acordi dirigir-se al president del Consell de ministres suplicant faculti l'Ajuntament per amortitzar 3.000 títols de l'Emprèstit Municipal.

Tercera: Que l'Ajuntament obri una informació per depurar les responsabilitats dels funcionaris durant la seva anterior actuació.

Nosaltres ignoràvem que existís aquest **Centre Cultural**; però es veu que deuria ésser que d'ençà que el Pare Aubanell presideix el «Centro Gremial» s'hi fa tanta cultura — i de la bona — que arreu de Catalunya ja saben que el Centre Gremial s'ha transformat en Centre Cultural. I si no, que ho rectifiqui el senyor Ramon Montanyà, corresponsal del ja anomenat diari del vespre.

També altre corresponsal granollerí, el de «El Noticiero Universal», parla de l'emprèstit. Vegi's ço que publicava el dia 28 del mateix juliol:

«Son ya diversas las entidades que han avalado con su firma y sello el escrito que eleva el Centro Gremial de ésta al Ayuntamiento en protesta del empréstito municipal de dos millones de pesetas que creó el anterior Ayuntamiento.»

A l'escrit de «La Nau» no tenim res que objectar, tota vegada que en nostre número darrer ja exposàvem tot quant havíem de dir sobre el particular. Més, en tot ço que diu «El Noticiero», de que són diverses les entitats que han avalat amb la seva firma i segell, hem averiguat que no estan conformes amb l'actuació dels dirigents del Gremi, ni La Unió Liberal ni el Centre Catòlic. Tampoc no volen saber res de la gran pensada que tingueren el Pare Aubanell i els que l'ajudaren a caminar, ni El Radium, ni el Sindicat de Teixidors, ni l'Orfeó Granollerí, ni l'Ateneu Obrer Cultural, ni l'Associació de Música, ni la Societat Coral L'Harmonia, ni la societat de carreters «La Vallesana», ni el Casino de Granollers, ni el Centre Republicà, ni... Vaja, nosaltres, que ho sapiguem del cert, no n'hi ha cap d'entitat firmada; i això que els que volien convèncer es valien de tota la seva picardia.

Esperem, doncs, que el senyor corresponsal de «El Noticiero» ens mostri per peces menudes la seva interessant o interessada afirmació.

Nada, nada; està ben demostrat que amb el Gremi hi és tot el poble! Bé prou que ens ho havien dit: «quan certs personatges es tiren al carrer, tenen tot el poble amb ells».

Ah! Ens descuidàvem de dir que no sabem que entenen ells per poble.

Revisat per la censura governativa

Investides

—S'ha parat el tramvia, i no pas per la voluntat del revisor.

El senyor Rosell, que ha perdut el seu digne company, En Clar-i-Net, ja no es veu capaç d'inspeccionar res.

Sort que quan vinguin les eleccions lluirà les seves habilitats!

—«M'ha dit en Pineda que l'alcalde diu que en Riba va dir-li que el Governador li deia...»

Bé; així ja ens ho diran.

—Quina febre! El senyor Batlle ha imposat una penyora de 25 pessetes a En Domènec Boet i Maimó, primer firmant d'aquella fulla que no deixà publicar la primera autoritat local i que va llegir tot Granollers, i altra per igual quantitat a nostre confrare La Gralla, no sabem per què de la censura.

Vertaderament anem cap a la normalitat constitucional.

—Llegim que el Noi de Tona vol presentar un candidat liberal romanonista, per aquest districte, en les properes eleccions.

L'ex-Noi de l'Arròs compta, aïll, amb l'apoi de les liberals.

—Cavallers, quin bullit amb el cuento de l'Inquilinato!

Ara resulta que en Calitu Vilageliu té ràbia perquè paga més que en Montaña.

I és que els consells d'En Ramon valen més, com diu l'Alcalde.

—L'altre nit veiérem arribar de Barcelona l'Alcalde senyor Rosàs, en l'automòbil oficial de la Diputació.

Els hem conegut frescos; però En Jaume de Riba (abans Santiago) ens ha resultat gelat.

—En els jardinetes del Monument, s'hi treballa de valent.

¿Qui deu haver de venir?

Els Hipòcrites

La ciutat nostrada no és de les que està menys nodrida d'aquesta mena de genteta, perquè si us hi fixeu, veureu molts éssers que semblen homes, que es fiquen per tot arreu amb cara de bons minyons i quan menys us ho penseu trobeu que tot allò que heu dit ho han portat i comptat per peces menudes als personatges de la situació.

Aquesta mena de genteta és més dolenta que els còrps, i cal que tot bon ciutadà es fixi bé amb les fatxes d'aquests subjectes per a fer-los-hi el buid en tot moment, separant-se d'ells per evitar el contagi d'una epidèmia moral que a tot bon liberal repugna.

Quaa! tots aquests accionen sempre amb aire de progrés i llibertat, i tota la seva acció l'esmercen en propagar els bons sentiments liberals per a caçar incautes; però si mireu be els trobareu un *rebañito* penjat, que és el símbol més estimat per ells.

El Pare Aubanell és l'home més democrata que s'ha conegut en nostra ciutat de fa més de seixanta anys, i mireu si ho és, de democrata, que quan s'inculcava a les entranyes de la seva mare, ja era republicà, i en tota la seva vida política no ha fet més que propagar les idees propiament seves tirant discursos en mayetins monàrquics, conferències carregades de sabó monàrquic, plàtiques pesseteres i arrastraments per a poder escalar

llocs visibles, amb l'afany d'adquirir el do — no de pit, eh? — de personalitat. Però, com que aquí tots ens coneixem, no ha estat mai res; sols ara és president del Gremi i ja sap dir, quan *perora*, aquella frase dels infantins quan pugen dalt d'una cadira: «Jo, que us parlo des d'un dels llocs més alts de la Ciutat». Que atrevida és l'ignorància!

N'hi ha un altre que, si us hi fixeu bé, sembla geperut; el seu gest és propi d'un home esgarriat, sense cap solta. A aquest home li manca el més essencial per a ésser un home d'acció, que és la ideologia, la lògica i la prudència, i li sobra, en canvi, la hipocresia i la maldat. Aquest sí que sembla talment l'enfant terrible!

N'hi ha un altre encara que quan va pel carrer sempre mira a terra; sembla talment un pagès del cim de Tagamanent. Tota la seva fatxa és de cinic. Digueu-li el què volgueu, que per groixut que sigui no li fareu enrogir les galtes. És un home sense sentit comú; però, en canvi, en altre aspecte és un bon home; no té vot ni veu; sembla talment aquell Tocateca de «La Generala».

Tots aquests, i altres que seria tasca de mai acabar si haguéssim de ressenyar-los, són els pretendents a directors del nostre poble, i, si bé en un moment especial poden regir alguna cosa, — per dissort del nostre poble i encara per imposició — és totalment transitòria, perquè el dia que el poble recobri els seus drets, de tota aquesta mena de genteta no en quedarà ni el més petit rastre, perquè el nostre poble té ben demostrat el seu aire liberal i ja mai consentirà que el governin gent mancada d'aquest esperit, i menys, molt menys, gent afeudada, hipòcrita i d'acció barroera.

LLUITA sol lícita respectuosament dels Poderes Públics que siguin indultats els presos per delictes comuns, condemnats sense acusació privada, i dels que, havent-ho estat amb aquesta intervenció, siguin perdonats per aquesta part, reservant-se aquelles garanties que estimi precises en previsió de reincidències.

Una modalitat més ample de la «Llei de Condenna Condicional» serviria per al cas

¿Per què s'han de posar traves a les disposicions d'un humanisme tan elevat?

Procediments vells

L'actual Diputació Provincial donaria una prova de bon sentit evitant que es ressuscití el sistema antic d'enganyar el poble per a captar vots. Recordem-nos del que passava en l'època a la qual ens referim, que ho detallarem, si no es fa cas de la nostra observació.

Diem això, perquè fa unes setmanes els Enginyers de la Diputació Provincial estigueren a Les Franqueses. A aquests funcionaris se'ls fa fer propaganda electoral a l'esquena del pont i del projectat camí veïnal que, passant pel pla de Llerona, haurà d'unir-se amb la carretera de Barcelona a Ribes.

Aquesta carretera forma part del nou pla aprovat per la Diputació de la primera Dictadura, i no hi ha possibilitat legal, per molt temps, de construir-lo. Tant-de-bó poguéu trobar-se la manera de fer-se prompte, fos com fos...

Aquest procedir no és seriós. Els representants, oficials o oficiosos del poble, tenen obligació de portar-se amb més formalitat.